



Colecția OVIDIU-DRAGOȘ ARGEȘANU

- *Arta războiului PSI*
- *Arta războiului PSI – Protecția*
- *Arta terapiei PSI*
- *Atacul PSI*
- *Balchis2000. Parola: „Dumnezeu“*
- *Cele 7 peceti*
- *Devenirea*
- *Jumătatea mea, femeia*
- *Karma și dreptul divin. Trezirea spirituală și conștiința de sine. De la sex la îndumnezeire* – Conferințe
- *Karma și dreptul divin. Trezirea spirituală și conștiința de sine* (împreună cu VLAD T. POPESCU și RISVAN VLAD RUSU) – Conferințe
- *Kombat Ki*
- *REIKI: între mit și realitate*



- OANA PUSTIU, *Despre spiritualitate cu Ovidiu-Dragoș Argeșanu*
- CATHERINE SHAINBERG, *Cabala și puterea visării. Trezirea la viața vizionară*
- JACK LONDON, *Rătăcitor printre stele*
- THÉOPHILE PASCAL, *Reîncarnarea. Un studiu privind evoluția umană*
- SWAMI PANCHADASI, *Clarviziune și puteri oculte*
- GINA ILIE, *Masajul – O terapie completă*
- VLAD T. POPESCU, *Dacă încă nu ai reușit...*

OVIDIU-DRAGOȘ ARGEȘANU

DEVENIREA

Între Iad și Rai

Ediția a III-a



PRO DAO

ARGEȘANU, OVIDIU-DRAGOȘ

Devenirea / Ovidiu-Dragoș Argeșanu – Ed. a 3-a

– București: PRO DAO, 2013

ISBN 978-606-93413-1-5

821.135.1-31

Editura PRO DAO
www.edituraprodao.com
www.ovidiodragosargesanu.com

OVIDIU-DRAGOȘ ARGEȘANU
Devenirea

© Ovidiu-Dragoș Argeșanu, 2006

© Editura PRO DAO, 2013

ISBN 978-606-93413-1-5

1. REVOLUȚIA

Venise la Timișoara cu lotul de canoe ca să se antreneze pe Bega. Vâslind tot timpul într-un loc cunoscut, te plictisești de imaginile din jur și asta se resimte chiar și în timpii scoși la antrenament. În cantonament, fiecare barcă își îmbunătățise simțitor rezultatele și toată lumea era mulțumită. În primele zile se răsturnase cu barca în apa râului. Noroc că nu dăduse înghetuș și, vâslind până la club, nu răciseră, însă le rămăsese un gust destul de amar în gură din cauza frigului îndurat. Se acomodase bine, orașul era interesant, femeile frumoase și locul unde erau cazați, printr-o pilă, la hotelul partidului, era mai mult decât mulțumitor. Dacă se gândea bine, mâncând la cantina partidului, întâlneai doar copii de actuali, câțiva foști așa-zisi „ilegaliști” și, nu în ultimul rând, pe cei care veneau în „vizite de lucru”. Mâncând retras la o masă cu colegii lui nu putuse să nu analizeze fețele celorlalți, care reprezentau burghezia proletară, cea de care Marx spunea: „Să ne ferească Dumnezeu!”

Oricum, față de lipsurile celorlalți și de rafturile goale de prin alimentare, unde totul se vindea pe cartele, partidul le oferea o adevărată oază a bunăstării. Nu s-ar fi gândit la asta dacă n-ar fi trebuit să se întoarcă acasă la frigul, întunericul și foamea de acolo.

Li se cerea să facă performanță mâncând cartofi prăjiți cu șnițele făcute din salam de soia, iar dacă aveau la masă un ou era de-a dreptul sărbătoare! Nu înțelegea cum de reușise Patzaichin să facă ceea ce făcuse mâncând atât de prost! Sau poate că, fiind din Deltă, avea ascunși, el sau ai lui, prin stuf, mai mulți godaci pe care îi mierlea fără știrea autorităților sau cu concursul tacit al șefului de post, care primea și el în schimb o pulpă ca să închidă ochii?!

Aici, de bine de rău, după mult timp, reușea să se scoale de la masă sătul și asta îi crease o stare de confort psihic. Nu spusese

amicul Marx că bunăstarea materială determină conștiința spirituală? Cum de nu înțeleseseră mai-marii zilei asta? Și, dacă știau, cum de se îngăduia nenorocirea poporului ăstuia?

Aveau un program lejer: micul dejun, antrenament, prânzul, somn, antrenament, cina și liber până pe la unsprezece seara. Ținând cont că li se dădea deșteptarea la ora șapte, era bine, aveau timp să se și odihnească înainte să facă zeci de kilometri pe apă.

Oamenii, cu accentul și lentoarea lor în exprimare și, de ce nu, în gândire, erau mai civilizați decât răgățenii, iar în aspectul curat al orașului și chiar în arhitectură se vedea impactul puternic pe care îl avusese Imperiul Austro-Ungar. Nu atât ungurii, care veniseră în Europa călare, cât austriecii, care reușiseră să civilizeze mai mult de jumătate din Europa, spre norocul nostru.

Influența „benefică” ulterioară pe care au avut-o rușii asupra noastră se vedea în celelalte două țări românești și în ce se construise după '45 în Timișoara. Blocurile tip cutii de chibrituri care se construiau încă și care, în SUA de exemplu, fuseseră abandonate de prin anii '60. Mai auzea câte un moș țișând câte a construit generația lor. Mult! Dar prost... Cartiere întregi semănau cu ghetourile americane, cu Harlem-ul, iar moșii erau mulțumiți de realizările lor. Era o evoluție de la bordeiul de chirpici la bloc, dar în alte țări, distruse de război, se ridicaseră case adevărate pentru oameni.

Nu era prima dată când ajungea în orașul de pe Bega. Mai fusese de două ori, pe când era militar. Făcuse armata la Sibiu la trupele de securitate care aparțineau de batalionul de aici și participase la niște concursuri pe unitate despre istoria Partidului Comunist Român. De ce participase? Miza era mare: cinci zile de permisie! Pentru a scăpa din lagăr te-ar fi făcut și să te chinui să cânți Internaționala cu glas de soprană!

Tocise tâmpeniile alea, iar datele care nu îi intraseră în cap și le scrisese în palmă și, împreună cu echipa unității lui, câștigase. Când i-a spus șefului că avusese datele în palmă, acesta se uitase admirativ: „Băiat deștept!” La primul concurs ieșiră pe

primul loc, la următorul pe al doilea, pentru că fuseseră alții mai tari în șpagă. Ce să faci, mai și pierzi!

Ce amintiri mai avea din armată? Culmea, îi plăcuse. Încărcătura de testosteron din atmosferă, programul fix pe care el însuși nu ar fi fost în stare să și-l impună sau plăcerea de a ocoli toate regulamentele, nu știa exact și nici nu ar fi putut spune. Simțise totul ca pe o constrângere până în momentul în care descoperise că, doar cu puțină inteligență și multă șiretenie, poți face tot ce vrei, indiferent de voința celorlalți. Doar să știi care sunt limitele între care poți să te miști și să acționezi în consecință. Dacă stătea bine să se gândească, în armată se îngrășase cel mai mult. Alții strângeau curea cu câte o gaură în fiecare săptămână, el îi dădea drumul! Și cum să nu te îngrași când, datorită faptului că erau singurii studenți din unitate, deveniseră un fel de pluton de muncă.

Să fi simțit combinația de mirosuri ce ieșea la sfârșitul zilei! Un dormitor mare în care încăpeau treizeci și doi de oameni care, împărțiți pe grupe, se întorceau de la muncă: unii de la ferma unității, alții de la Avicola, alții de la fabrica de nutrețuri combinate și alții de la ferma de cercetări pentru ovine! Și nu aveau decât un schimb de haine care mirosea a porc, a găină, a capră sau a făină de pește! Iar putoarea avea și un avantaj! Care ofițer întreg la minte ar fi intrat să inspecteze dormitorul fără masca de gaze?

La un moment dat se ofereau voluntari. Peste tot aveai posibilitatea să te lipești de ceva. Oriunde ajungeau, se făceau echipe operative care erau trimise să facă rost de mâncare, de băutură. Cu femeile era mai prost. Sibiul gemea de fete, dar cine se uita „la o lighioană verde, rasă în cap și care mirosea urât?” Și totuși începuseră să facă și lipituri scurte.

Acolo, departe de familie, ți se schimba întreaga scară de valori. Realizai că, până la urmă, competiția nu-i selectează pe cei mai buni, ci pe cei mai adaptabili și asta nu ținea nici de performanțele intelectuale și nici de forța brută, ci de puterea interioară a fiecăruia, care determină reacția în fața unui pericol sau într-o

situație limită. El se descurcase bine. Fusesse primul care băgase băutură în unitate, chiar dacă el nu bea, ba ajunsese la un moment dat ca, împreună cu un alt coleg, să aducă câte patru-cinci jumătăți de coniac „Calipso“ odată și să-l vândă cu suprapreț ca să-și facă rost de bani de prăjituri.

Din punctul ăsta de vedere ajunsese la performanța să îngurigeze opt amandine o dată! Ce să facă, dacă altă plăcere nu avea! Conform principiului că pentru sănătatea unui individ este necesar să existe un minimum de plăcere, el mânca. Era sportiv, deci nu fuma precum colegii lui care se băteau pe chiștocurile aruncate deasupra ușilor tocmai pentru a fi luate mai târziu, nici să facă precum alt coleg care îi mărturisise la sfârșitul stagiului că „o făcuse și la postul unu, și la doi, și la drapel“, lăsându-și sămânța precum câinii urina. Nu îl condamna, îi părea însă un efort prea mare în comparație cu satisfacția obținută.

Trecuse prin întreaga gamă de sentimente și senzații care pot căli sau distruge psihicul uman: simțise frustrarea sexuală, privarea de libertate, privarea de somn, extenuarea prin marșuri nesfârșite care le transformaseră picioarele în carne vie. Nu îi învățase nimeni să nu pună bocancii noi pe șosete de lână la fel de noi. Când li s-au spart bășicile și s-au infectat, au umplut infirmeria.

La venirea iernii, frigul și lipsa apei calde îi băgaseră pe unii în izolator, cu păduchi, iar pe ceilalți îi transformase în perne de ace pentru penicilină! Trecuse ceva timp până să învețe să aibă grijă de ei înșiși. Să aibă tot timpul ascunsă o pereche de ciorapi uscați, un maiou și, la o adică, medicamente. Infirmierul fusese asistent la o herghelie și îi trata mai rău decât pe niște animale.

Cu timpul, aproape reușiseră să pună mâna pe unitate. Care mai de care se băgaseră pe sub pielea ofițerilor și, după aptitudinile fiecăruia, se lipiseră fie de unitatea de reparat aparatură electronică (singura care avea legătură telefonică cu exteriorul, în afara telefoanelor de la comandament), fie de intențență sau de curieri. Era și unul care se pricepea să facă cel mai bine ciorba de burtă.

Se făceau schimburi între cei care aduceau mere, cei care furau bitter, cei care făceau rost de brânză topită pentru export și cei de la Avicola care aduceau ouă pe care le depozitau în cele mai ciudate locuri înainte de a le mânca sub formă de omletă, cu slăninuța afumată și cu ceapa aduse de colegii ardeleni.

Când intraseră de serviciu la bucătărie și învățaseră mersul lucrurilor, totul devenise mai simplu. Oricum, ca să cureți în șase inși 250 de kile de cartofi era exagerat. Ajunseseră să curețe un cartof din șase mișcări, nu avea importanță cât se pierdea din el.

Poate cel mai greu fusese să se obișnuiască cu stilul de a face curățenie. Mâncarea, și așa puțină, era pusă în blide din inox folosite de multe generații, care nu fuseseră spălate niciodată ca lumea. E adevărat că nu exista apă caldă și asta făcea imposibilă îndepărtarea seului, dar soldatul, inventiv cum era, găsisese soluția: erau lustruite cu fața de masă ce ajungea să poarte pe ea întreaga listă de bucate. Nu era prea lungă! Curios, nimeni nu făcuse hepatită, nici măcar la stomac nu se deranjase, deși mâncaseră toate nenorocirile.

Privațiunile făcuseră să se atingă niște limite și în cele din urmă spiritele se încinseseră. Se bătuse de trei ori în armată. Prima oară totul pornise din joacă. Impropiu spus bătaie, câțiva pumni schimbați pe înfundate, care îi turtiseră nasul de tot. Toți trecuseră prin acel moment în care ar fi luat gâtul celui de lângă el pentru o bucată de pâine!

Ofițerii lor? Unitatea era un fel de cimitir al elefanților. O unitate disciplinară pentru cadrele MI. Foști spioni care clacaseră psihic luând-o pe calea băuturii, procurori militari prinși cu mîța în sac și degradați pentru că avuseseră și ei o amantă!

Inițial fuseseră jandarmi, apoi trecuseră sub MI pentru a justifica bugetul și salariile mai umflate. De aici și râca dintre MApN și MI. Banii și nu în ultimul rând pregătirea militară. Menită să îndeplinească mai multe misiuni, atât pe timp de pace cât și de război – paza obiectivelor strategice, păstrarea ordinii publice, lupta în spatele unui eventual front – o unitate de securitate era departe de ceea ce ar fi trebuit să fie. Superioară uneia a armatei numai prin numărul de trageri în poligon. În rest,

foamea și echipamentele vechi le făceau la fel de inefficiente. La transmisiuni, locul unde ascundeau sticlele de băutură în stațiile rusești, pe lămpi, ale căror module se deschideau precum sertarele unui dulap, funcționa aparatură din cel de-al Doilea Război Mondial. Întrecea în fiabilitate și putere tot ce ieșise nou, dar avea peste patruzeci de ani! Deasupra lor își uscau bocancii și șosetele, atâta căldură degajau!

Relația cu gradații fusese bună. E adevărat că le cumpărase bunăvoința cu țigări și băutură, dar cel puțin nu pescuise în chiuvetă, nu frecase latrinele cu periuța și nu făcuse ore de conducere cu valiza pe sub pat. Nu scăpase de rolul de satelit artificial al plutonului pe care, cu larghețe, i-l oferise comandantul de pluton, un locotenent, un hibrid între urangutan și oligofren, deși spunând asta îi nedreptăța pe amândoi! Nu îi purtase pică individului nici când îl păcălise cu o chestie. Îl luase deoparte și îi spusese că e în interesul lui să învețe bine pentru examenele de grad care se dădeau la sfârșit de stagiul ca să ajungă gradat. Așa avea să scape de serviciul de la cantină. Învățase, trăsesse foarte bine și, când se împărțiseră gradele, constatase că era printre ultimii, iar alții, cu rezultate mai slabe decât el, primiseră onorurile. Aflase atunci că, pe lângă cinstele și cuvânt, mai există și jigodii. Nu uitase și că, la sfârșitul următorului stagiul, când fusese de față și comandantul cel mare, trăsesse din trei gloanțe unul în zece și celelalte aiurea!

Ieșise un adevărat circ! Enervat, lentul începuse să îl alerge prin poligon cu un băț, tipând: „Fruntaș, stai! Drepti!” Numai că el fugea scăpărând din călcăie spre amuzamentul colegilor. Sfidaarea fusese evidentă, însă lentul nu-i băgase la arest atunci, așteptase să fie ofițer de serviciu pe unitate și, sub pretextul că nu își curățaseră ca lumea armele, băgase jumătate de pluton la arest.

Locul unde se ispășeau pedepsele era o cameră mizeră aflată sub sala de mese, cu geamul spart și în care o țeavă crăpată formase o mică piscină. Cum nu era decât un țămbal pe care să poți sta, zvezzecul dăduse ordin să fie aduse mese și se culcaseră pe ele.

Primele ore trecuseră bine. Cântaseră toate cântecele pe care individul îi pusese să le învețe, de la „Treceți batalioane române

Carpații“, interzis ca să nu deranjeze amorul propriu al naționalităților conlocuitoare, erau totuși în Ardeal!, și până la arii din *Aida* de Verdi. După câteva ore de stat în frig, odată cu lăsarea nopții, entuziasmul le trecuse și în camera de arest se așternuse liniștea. Înghesuiți unii în alții adormiseră pentru a se trezi doar în momentul în care un bucătar, un ungur care probabil că știa prin ce trec, venise cu o oală de ceai fierbinte. Supliciu li se terminase puțin înainte de deșteptare când, pentru a nu fi găsiți de primele cadre care veneau în unitate, lentul îi trimisese la dormitor. Nimeni nu mai râdea. Niciunul nu își mai simțea spatele. Amortiseră de frig.

Curios a fost cum ei, un pluton format din oameni care veneau din orașe diferite, de naționalități diferite, au acționat unitar. Fiind unitate de intervenție, aveau un regim special și, printre restricțiile la care erau supuși, era și aceea că nu aveau voie să posede radiouri, pentru a nu putea afla vești de la posturi străine, adică „Europa liberă“ și „Vocea Americii“. Dar vechiturile acelea rusești de la transmisiuni puteau comunica cu cealaltă emisferă a globului, astfel că recepționarea celor două posturi era o bagatelă.

Așa aflaseră de revolta muncitorilor de la Tractorul din Brașov. Întâmplarea făcea ca printre ei să fie și studenți la Politehnica din acel oraș, ai căror frați sau părinți lucrau în uzină și acum poate că erau pe stradă. Izul de senzațional dat de crainicii posturilor din străinătate îi puseseră pe jar. Apogeul fusese atins în momentul în care le fusese ordonată echiparea și se culcaseră efectiv cu armele în pat, în timp ce, pe platou, mașinile de intervenție erau pornite din când în când pentru a se păstra motoarele calde.

Vechile Bucegi pe care le aveau în dotare trebuiau încălzite cu câteva ore înainte de aplicație ca să pomească în cinci minute, cum era prevăzut pentru plutoanele de intervenție. Pe toți îi măcinase întrebarea: „Ce ne facem dacă se dă comanda să se tragă?“ O rumegaseră în tăcere până ce unul dintre ei avusese curajul să o pună tuturor. „Nu tragem!“, venise răspunsul din partea fiecăruia.

Ei știau ce se întâmplase de fapt la Brașov. Noroc, ghinion, răzmerița fusese stinsă fără ajutorul lor. Oare i-ar mai fi trimis cineva știind că, dintre ei, aproape jumătate erau brașoveni?

Nu fusese singura criză prin care trecuse. Mai greu fusese momentul în care primise scrisoarea de adio din partea unei prietene. Nu o iubise, dar senzația pierderii ei fusese atât de greu de suportat încât fusese la un pas de dezertare! Exista un concurs neoficial al scrisorilor, în care el și cu un brașovean erau în competiție. Dacă respectivul primea scrisori de la o singură femeie, el avea mai multe surse de unde îi soseau vești, iar ale celei care tocmai îl părăsise erau considerate cele mai frumoase și mai originale. Plicurile erau făcute din hârtii de diferite culori, parfumate și împodobite în funcție de mesajul care îl transmitea, de starea fetei.

El fusese principalul vinovat. Ajuns în permisie acasă, nici măcar nu dăduse pe la ea să o vadă. Nici nu o sunase ca să îi spună, iar fata aflate. Oricum relația lor fusese de la început mai permisivă, ea știind că el are o altă iubită, așa că totul avusese o nuanță de legătură extraconjugală. Când citise rândurile prin care îl anunța că a găsit pe cineva care are într-adevăr nevoie de ea și o iubește, iar ea, deși încă ține la el, va rămâne cu respectivul, simțise că i se rupe ceva în piept, că rămâne fără aer și că îi fuge pământul de sub picioare. Simțise sângele scurgându-i-se în picioare și rămăsese palid privind zidurile unității. Ar fi plecat atunci acasă ca să o vadă. Cu greu rezistase ispitei de a dezerta. Plânsese ascuns în WC. Lacrimile făcuseră să i se descarce sufletul, să treacă peste durere și, atunci, mirat de propria reacție se gândise îndelung la ea.

Un lucru poți face în armată: să gândești. Ai atâta timp liber încât poți analiza fiecă clipă din viața ta pentru ca, în cele din urmă, să îți dai singur verdictul. Faptul că era în serviciul de gardă făcea ca timpul să treacă greu, așa că rememorasă fiecare moment din anii care trecuseră. Patru ore gardă, patru veghe, patru somn. Alternanța asta te face la un moment dat să nu mai știi sigur în ce zi ești și dacă, atunci când te scoli, este zi sau noapte. Cine scornise modul ăsta de a păzi o unitate nu se gândise la paza unității, cât la o tortură psihică. Și totuși avusese posibilitatea să treacă de o barieră a minții și să dea în final un verdict.

Fata avea dreptate. Oricât îi fusese rănit orgoliul de mascul, își merita soarta și ea libertatea. Nu o mai văzuse niciodată, nici

nu îi mai scrisese. Ajunsese să-l înțeleagă pe un bucureștean care își îndeplinise stagiul militar mai mult pe la arest și care, înainte de a veni în armată, se despărțise de prietena lui. Nu a vrut să aibă surpriza să o găsească măritată la întoarcere. Vorba aia: „Cine face armata e un bărbat, cine nu, face cât doi!”

Până la urmă, tot ce aveau de făcut era să treacă timpul, vorba lui taică-su: „În armată, orice timp pierdut e un timp câștigat!” Cu cât trecea mai repede o zi, cu atât se scurta AMR-ul!

După câțva timp băiatul celălalt, cu care era în competiție ca număr de scrisori, primise și el o scrisoare asemănătoare. Căderea lui fusese și mai mare. Noroc că ieșiseră din serviciul de gardă și nu mai aveau acces la gloanțe, altfel nu se știa dacă nu ar fi ajuns să își tragă un glonț în cap. Curios că nimeni nu își dăduse seama. De unde fusese un tip îngrijit începuse să se lipsească și de puținele dușuri care se făceau la una-două săptămâni, nu mai vorbea cu nimeni și, în timpul unei partide de șah, sărise cu un briceag la colegii care îndrăzniseră să îl ridiculizeze în legătură cu prietena lui. Incidentul trezise în el dorința de a lupta și, de ce nu, acea doză de agresivitate necesară supraviețuirii. Arăta chiar fioros cu părul slinos, lipit de cap, și acea furie din ochii lui îl făcuse pe respectivul să părăsească scena.

Unul dintre gradați, un oltean, fusese poate cel mai aproape de adevăr în ceea ce privește părerea lor despre ei ca studenți. Îl ținea minte cocoțat pe o țevă de apă caldă care trecea pe lângă fabrica de nutrețuri combinate, având în mână un pahar de băutură, spunându-le: „Decât student, mai bine sergent al armatei române. Uite, eu stau aici la căldurică în timp ce voi dați cu lopata la căcat!” Și ăsta era adevărul. Erau puși să curețe un canal de scurgere blocat de furaje fermentate, care duhneau a excremente. Ba un tablagiu se gândise să îi bage desculți în apă. Noroc cu un civil, administratorul fabricii, care le dăduse cizme de cauciuc, luându-le apărarea. Ar fi fost groaznic să intre desculți în mocirla aceea rece, în care colcăiau viermi albi, lungi de jumătate de metru.

Așa ajunsese la concluzia că militarilor, pe măsură ce li se dădeau grade, li se lua din creier. Cei care rămăseseră oameni se